

de MORGETASTER

Het geheim uit het verleden

Het geheim uit het verleden

door R v/d Sterren

© Rinus van der Sterren

Tekst en tekeningen van Rinus van der Sterren

Nieuwe uitgave 2024

Inhoud

1: De ontmoeting	7
2: De opdracht	9
3: Schipbreuk	13
4: Het gevecht met de haaien	17
5: De grot	21
6: De uitgang	23
7: De ontdekking	27
8: De verlossing	31

1: De ontmoeting

door R v/d Sterren

Op een goede dag kwam ik in een herberg, in het plaatsje Eikelhoorn. Hier begint het merkwaardige verhaal. Ik zat in de herberg "de Molenwiek" op mijn gemak een appelwijnkje te drinken, toen er een vrouw op mijn tafeltje af kwam lopen. Zodra ze wat dichterbij was gekomen, kon ik haar eens goed bekijken. Zij leek op een elf maar was het volgens mij niet, wie was zij? Daar kwam ik snel achter want zij stelde zich voor als Toelika van Grio tovenares. Zij ging aan mijn tafel zitten en ik liet de waard nog eens bij schenken. Nadat zij genipt had van

haar drankje, vertelde zij mij dat zij van rijke ouders afstamde en dat er ongeveer 100 jaar geleden een ramp geschiedde. Ik viel haar in de rede en vroeg waarom zij dit allemaal aan mij vertelde en wat mij dat aanging.

"Stil en laat mij uitspreken" zei ze met een krachtige stem "en doe niet zo onbeleefd."

"Ga verder" zei ik geschrokken, "welnu het is niet in een paar woorden te vatten" en zij vroeg mij of ik niets te doen had, zoniet of ik met haar mee wilde gaan. Ik vroeg toen "waarheen"

de MORGEESTER

WORDT VERVOLGD...

2: De opdracht

door R v/d Sterren

Op de vraag waar wij heengingen kreeg ik nog steeds geen antwoord. Ik besloot om toch met haar mee te gaan. Buiten scheen de zon hoog aan de hemel en een koele bries streelde onze haren. Zwijgend liepen wij richting haven, ik besloot om maar niets meer te vragen en alles gelaten op mij af te laten komen.

Haar doel was al gauw duidelijk, wij liepen recht op een groot zeeschip af dat de naam droeg "Zeepier". Aan een forse zeeman vroeg zij naar de kapitein van het schip. De man riep een andere matroos naderbij en zei hem ons naar de kapitein te begeleiden. Wij sjokten achter hem aan tot dat wij bij een stevige uitziende deur landden. De matroos klopte er hard op, "binnen" werd er van achter de deur nors geroepen. De matroos opende de deur en vertelde dat er twee gasten voor de kapitein waren.

"Wat sta je daar dan nog" brulde de kapitein "laat onze gasten binnen en zorg dat er wat te eten en drinken gebracht wordt". De kapitein boog heel diep voor mijn begeleidster.

"U kunt gerust weer omhoog komen", zei zij tegen hem en zij wilde mij aan de kapitein voorstellen en bedacht opeens dat ze mijn naam zelf ook niet wist. Een blos verscheen hierbij op haar wangen.

de MORGEESTER

"Mijn naam is Doland van Smitse", redde ik haar. De kapitein stelde zich voor als Roel de Ruwe. Het bleek dat de kapitein mijn begeleidster al kende want zij begonnen een gesprek dat duidelijk over mij ging.

"Maar majesteit wat wilt u met deze man beginnen?", hoorde ik de kapitein vragen, "hij lijkt mij niet het type dat uwe majesteit zoekt".

"Dat bepaal ik wel", zei de vrouw een tikje geergerd.

"Zoals u wilt hoogheid", er werd geklopt en een matroos bracht een paar schalen en kruiken binnen. Er werd opgediend en hoewel ik in de herberg nl het nodige genuttigd ha, at ik een hapje mee. Toen wij zo zaten te eten vertelde de vrouw een kort maar raar verhaal.

"Ik ben eigenlijk geen tovenaress maar een prinses", zei ze, "en volgende maand is het mijn wens om te gaan trouwen."

"Maar nu zijn de perkamentrollen met onze familiestamboom erop gestolen, en zonder deze kan mijn voorgenomen huwelijk niet plaats vinden."

"Toen ik je zo zag zitten in de herberg dacht ik dat jij wel geschikt zou zijn om in opdracht van mij se perkamentrollen op te sporen en aan mijn ouders te overhandigen".

"Als je het wilt doen dan zal je rijkelijk beloond worden", hierna nam zij een slok wijn en vervolgde toen met "je moet het wel alleen doen en het zal niet eenvoudig zijn want ik weet niet waar je beginnen moet, je kan het beste eerst eens bij ons in het paleis wat rondneuzen" zei ze.

Ik dacht diep na en keek eens in mijn buidel, zuchtte eens diep en schraapte mijn keel.

"Wat doe je?", vroeg de prinses, "neem je de opdracht aan?"

WORDT VERVOLGD...

3: Schipbreuk

door R v/d Sterren

“Goed ik neem de opdracht aan. Maar u heeft het over perkamentrollen?”

“Ja dat is zo maar het zijn er drie; één stamboom en twee rollen die over het verleden gaan”.

“Zijn die twee rollen dan zo belangrijk?”

“Eigenlijk mag ik mij daar niet over uitlaten, maar het gaat hier om; een van de twee is een tekening van een toren waar onze documenten worden bewaard.”

“Maar de derde dan?”

“Nee daar laat ik mij niet over uit, want ieder die het weet is ten dode opgeschreven.”

“Maar om te trouwen hoeft u toch alleen de rol van de stamboom te hebben?”

“Ja om te trouwen wel, maar niet om te regeren, daar hebben wij die andere twee voor nodig.”

Terwijl zij aan het vertellen was voelde ik dat het schip in beweging kwam

“Stop”, riep ik verschrikt uit, “mijn spullen liggen nog in de herberg.”

De kapitein en ik wilde snel naar het dek.

de MORGENSTER

"Wacht", riep de vrouw, "je spullen liggen al in je hut en je rekening van de herberg is ook betaald. Dus ga weer zitten en luister wat je precies moet doen. Je moet de drie rollen zoeken maar mag ze niet openen. Dan moet je ze bij mijn vader in het kasteel brengen."

Door al het gepraat was het vrij laat geworden. Ik verontschuldigde mij en zei dat ik naar mijn hut wilde. De kaptein liet mij naar mijn hut brengen. In mijn hut gekomen vond ik inderdaad mijn spullen. Nadat ik ze had nagekeken ging ik naar bed. Ik lag nog wat na te denken over wat de prinses gezegd had en viel in slaap.

De volgende morgen ging ik vroeg aan dek. Daar heerste een drukte van belang, iedere matroos had zijn eigen taak. Zo ging het drie weken, ik verveelde me een beetje, ik had wel wat mee gewerkt maar de gedachte aan de drie rollen liet mij niet met rust, vooral de twee waar de prinses geheimzinnig over deed. Het was weer laat geworden eer ik de kooi in dook. Wij waren 23 dagen onderweg toen er plotseling een storm opstak. Ik werd uit mijn kooi geslingerd en kwam niet zachtzinnig op de vloer terecht. Ik wilde opstaan maar dat ging niet zo eenvoudig, het schip slingerde van links naar rechts. Het lukte me op de been te komen, wankelend van de ene naar de andere kant kwam ik bij de deur. Omdat het schip zo bewoog had ik moeite de deur te openen. Na een tijd geworsteld te hebben met mezelf kwam ik aan dek en wat ik daar zag deed me het ergste vermoeden.

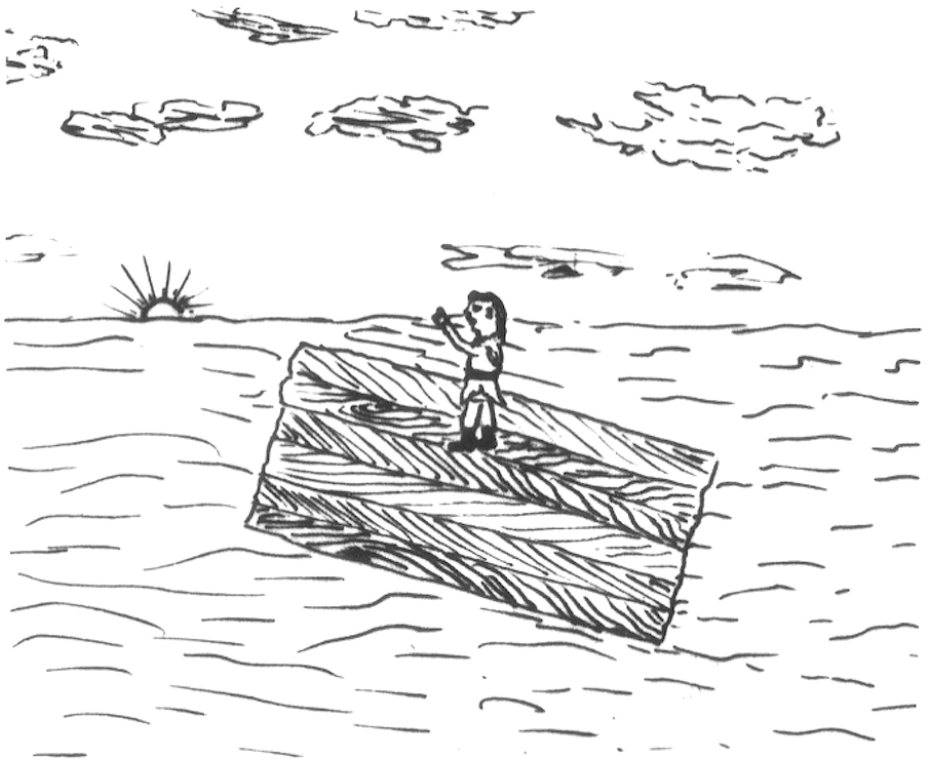
Het was een grote ravage, de grote mast was gebroken en lag schuin over het schip, er waren matrozen bezig om hem te kappen. Een schaduw kwam van boven op mij af, ik dook net opzij en met een enorme klap kwam er een stuk van de ba-zaanmast op het dek terecht. Ik was net beko-
men van de schrik toen ik een vrouwenstem hoorde schreeuwen. Ik ging op het gegil af en vond al gauw de prinses die onder een zware tafel lag. Ik probeerde de grote tekentafel op te tillen maar dat lukte mij niet alleen. Ik zei tegen de prinses dat ik hulp moest gaan halen en ging op zoek. Het schip kraakte in al zijn voegen en het leek wel of de planken onder mijn voeten weg-sloegen. Aan dek gekomen greep ik de eerste de beste matroos en vertelde waarvoor ik hem nodig had, snel ging hij met me mee. Met zijn tweeën lukte het ons de tafel een stukje op te lichten zodat de prinses er onder uit kon rollen. Snel gingen wij weer naar het dek om te kijken of wij nog iemand konden helpen. Op dat moment kwam er een huizenhoge golf op het schip af, het schip kraakte nog erbarmelijker dan voorheen, die mij tegen het dek aansloeg waardoor ik het bewust-zijn verloor.

Toen ik bij kwam dobberde ik gelegen op een de-kluis op een rustige zee. Ik keek om me heen, van het schip was niets te zien. Staande op het luik tuurde ik de zee af maar nog geen roeiboort zag ik. Wat nu ?

de MORGEESTER

Maar wat zag ik daar? Heel in de verte zag ik een paar bergpieken opduiken. Althans dat dacht ik. Blij ging ik op mijn buik liggen en begon met mijn handen te peddelen. Ik probeerde in de richting van de bergpieken te gaan. Ik dacht dat ik het wel zou halen voordat het avond werd, maar dat viel tegen. Tegen de avond leken de bergen nog net zo ver weg.

Waren het eigenlijk wel bergen?

WORDT VERVOLGD...

4: Het gevecht met de haaien

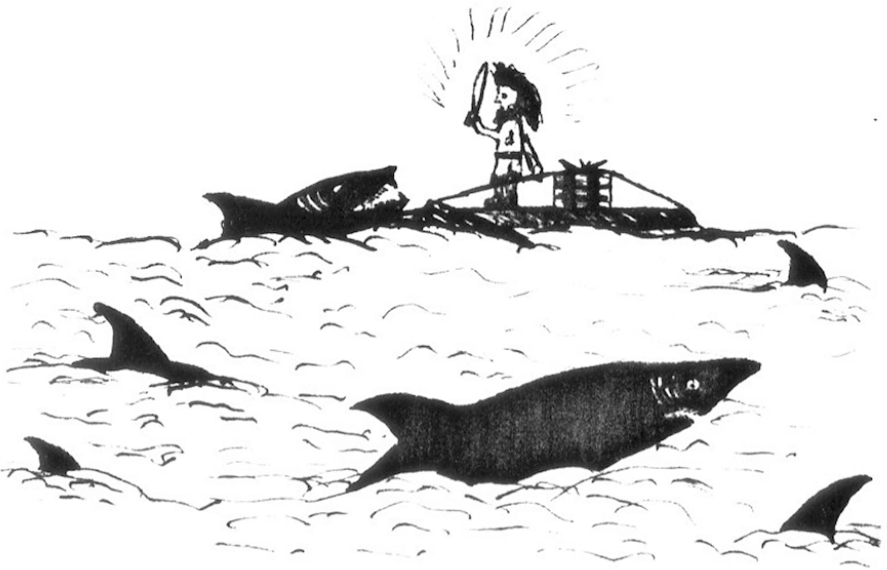
door R v/d Sterren

Ik deed mijn handen boven mijn ogen, in de hoop dat ik dan beter en verder kon kijken. Maar dat haalde niets uit, de pieken bleven voor mij een raadsel. Ik ging weer zitten, of heter gezegd liggen op mijn buik, en begon weer in de richting van de pieken te peddelen. Toen ik zo een hele poos bezig geweest was en het ook al donker was geworden, wist ik niets beter te doen dan te slapen. Toen dit niet lukte ging ik de hele nacht door met peddelen. Toen de zon opkwam was ik nog geen meter verder, de pieken waren nog even ver als gisteren. Maar terwijl ik aan het turen was werd mijn aandacht getrokken door iets wat zo'n 50m van het vlot vandaan dreef.

Nadat ik er naartoe geroeid was, zag ik dat het een kist was, en wel mijn eigen scheepskist. Door de deining van de golven lukte het mij pas na een tijdje de kist na veel geworstel op het vlot te krijgen. Ik voelde mijn zakken na en gelukkig vond ik de sleutel die op het slot van de kist paste. Tot mijn vreugde zat alles er nog in, mijn zwaard, twee dolken, rugzak en zelfs mijn pijp was nog heel en de tabak droog. Het doosje met vuursteen en staal zat er ook in maar de waterzak was leeg en er zat ook niets te eten in mijn kist.

de MORGEESTER

Terwijl ik met de inhoud van de kist bezig was vergat ik even waar ik was. Ik keek om me heen en kreeg de schrik van mijn leven, een stuk of acht haaien zwommen in een grote boog om het vlot heen. Af en toe kwam er een grote kop van zo'n monster boven en een ogenblik was ik moedeloos door het nieuwe gevaar. Koortsig dacht ik na wat ik moest doen, met mijn handen kon ik

nu niet in het water. Ik zocht in de kist of er iets in lag wat mij verder kon helpen, een lang stuk touw was alles wat ik vond en na even nagedacht te hebben nam ik het uiteinde en bond dat vast aan de kist en aan het vlot zodat ik mijn handen vrij had. Ik trok mijn zwaard en wachtte af, de haaien kwamen dichterbij. Opeens sprong er een haai het water uit, ik hief mijn zwaard

en sloeg op het juiste moment toe. Gewond gleeed de haai het water in en werd onmiddellijk verscheurd door zijn soortgenoten. Met afgrijzen bekeek ik het tafereel maar lang duurde de rust niet want er kwamen nu een paar haaien op het vlot af met meer aanvalsdrijf. Een van de haaien stootte tegen het vlot en ik kon mijn gelukkig aan het touw vasthouden. Een tweede haai kwam met zo'n vaart op het vlot af alsof hij er overheen wilde springen. Met mijn zwaard ving ik hem op en werd met kracht tegen het vlot gesmeten, met veel moeite kon ik op het vlot blijven. Ook deze haai werd verslonden. Ik hakte op iedere haai in die te dicht bij het vlot kwam en dacht hierbij niet aan honger en dorst. Ik kreeg niet echt veel tijd om na te denken maar bedacht als er nu niet snel wat gebeurde ik zelf voor de haaien was. Bij een volgende aanval verloor ik bijna mijn zwaard en in mijn woede doodde ik weer een haai. Ik kreeg ineens een idee, ik sloopte het deksel van de kist af en gebruikte hem als peddel en als er een haai te dichtbij kwam als wapen. Het begon weer duister te worden en ik bond mij zelf aan het vlot vast en hield mij stil. Doordat ik in slaap gevallen was en plat op het vlot had gelegen, hadden de haaien hun interesse waarschijnlijk in mij verloren. Ik ging met het deksel als peddel weer roeien. De honger bezorgde mij visioenen van lekker eten en drinken. Ook droomde ik de gekste dingen over monsters en dingen die ik meegemaakt had in mijn korte leven.

de MORGEESTER

Na een paar dagen en nachten op zee gezwalkt te hebben ben ik uiteindelijk bezweken en verloor het bewustzijn. Uiteindelijk kwam ik bij en ontdekte dat ik niet meer op het vlot lag. Het touw zat nog steeds om mijn middel. Ik krabbelde overeind en keek eens om me heen, ik bevond mij op een strandje met voor mij water en achter mij een steile rotswand.

WORDT VERVOLGD...

5: De grot

door R v/d Sterren

Ik keek over het water of ik het vlot kon zien, maar zag niets. Met het stuk touw om mijn middel kon ik niet veel beginnen, dus liep ik langs het strand of ik een andere weg kon vinden om van het strand te komen. Hoelang ik gelopen heb weet ik niet maar eindelijk vond ik een pad dat naar boven liep. Daar ik niet bewapend was en ik mij niet sterk voelde was ik instinktief erg op mijn hoede en zeer voorzichtig. Ik kon een heel eind het pad naar boven zien, maar kon niets bespeuren. Ik keek nog eens naar de zee, en zag alleen maar water. Dan maar naar boven gegaan, ik zag wel wat tegen kwam. Het pad ging een meter of dertig naar boven, het hield op voor een opening in een bergwand. Ik bleef op een meter of drie van de opening staan. Ik concentreerde mij of ik wat kon horen. Maar het was doodstil.

Wat nu, ik kon niet blijven staan, ik moest verder als ik tenminste wat te eten en drinken wilde vinden. Dus raapte ik alle moed bij elkaar en ging de grot binnen, in de grot moest ik de weg op de tast vinden, en dat viel niet mee. Toen ik zo bezig was stootte ik met mijn voet tegen iets, ik struikelde er bijna over. Ik ging op mijn knieën en probeerde heel voorzichtig of ik op de tast kon ontdekken wat het was. Ik had het nog maar net aangeraakt en trok mijn hand ver-

de MORGEESTER

schrikt terug. Ik constateerde dat het een schedel was. Maar toen ik van de schrik bekomen was, wilde ik vaststellen wat voor een schedel het was, dus ging ik verder met mijn onderzoek. Nadat ik de schedel goed betast had, vermoede ik dat het een menselijke schedel moest zijn. Ik betaste de bodem in de directe omgeving af en ontdekte dat er een skelet van een mens moest liggen.

Nadat ik zo aan het zoeken was, vond ik bij het skelet een rugzak, een zwaard en een buidel. In de buidel zaten aan het gerinkel te horen, munten. Ik kon niet zeggen wat voor waarde ze hadden. Naast de rugzak lag een stuk hout dat naar brand rook. Ik ging de inhoud van de rugzak aan een nader onderzoek onderwerpen, er zat vuursteen+ staal in, een dolk, een verrekijker en een rolletje draad en au wat was dat, iets prikte mij, verschrikt haalde ik mijn hand uit de rugzak en wilde hem weggooien. Ik bemerkte geen beweging in de rugzak. Met veel lef duwde ik mijn hand weer in de rugzak en vond wat mij had geprikt. Aan het rolletje draad zat een venijnig puntig vishaakje.

Ik nam het staal en de vuursteen en probeerde vuur te maken, wat mij na een tijdje lukte. Ik stak het stuk hout aan en kon eindelijk zien waar ik was. In een donker hol.

WORDT VERVOLGD...

6: De uitgang

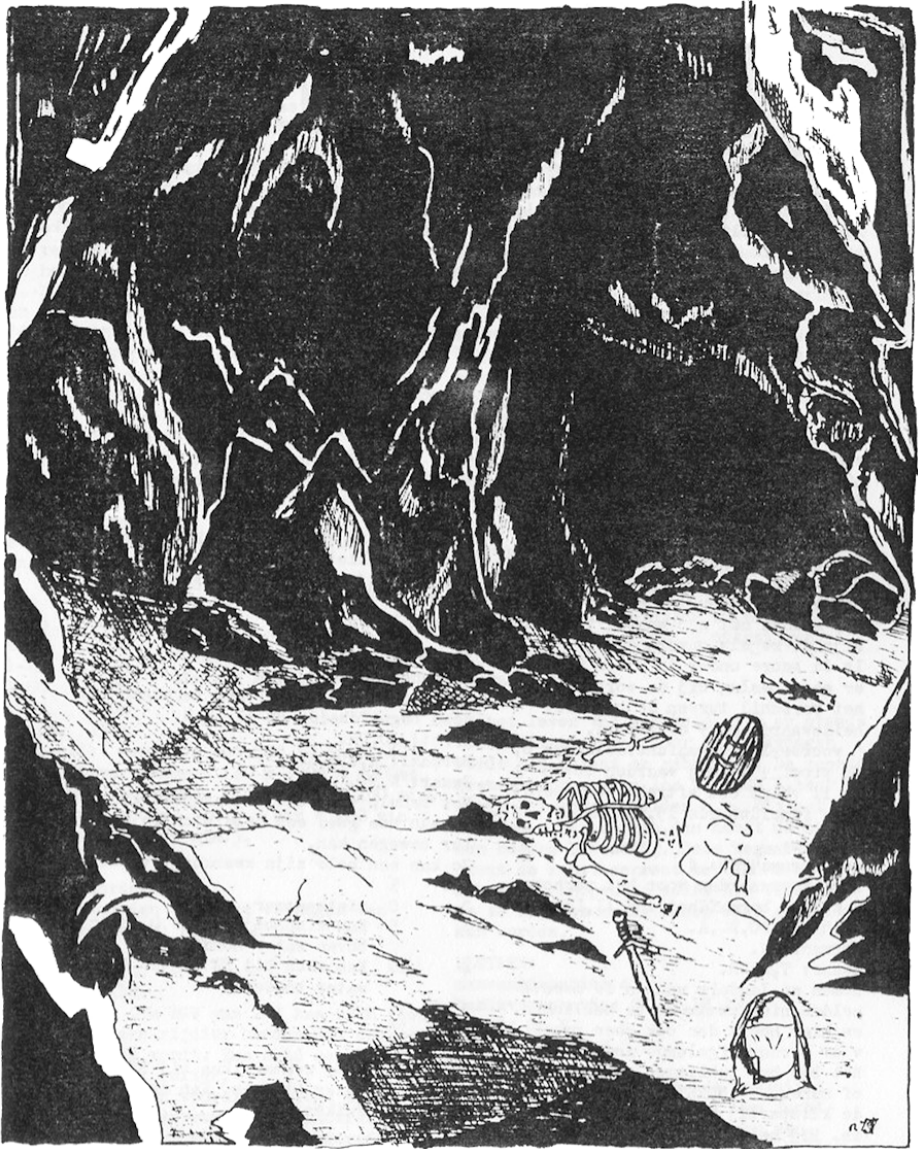
door R. v/der Sterren

Nu ik licht had keek ik het hol eens rond, het was een zeer grote grot en er zaten verschillende openingen in. Hoog boven mijn hoofd zat een gat waardoor ik de sterrenhemel kon zien. Voor mij op de grond lagen drie skeletten, een menselijke en twee waar niets menselijks aan zat. Hun schedels waren langgerekt en ze hadden ook vrij grote bekken. Het had veel weg van een krokodil, zoiets had ik nog nooit gezien. Verderop in de grot moest een vuur gebrand hebben want daar lag wat verkoold hout. Ik ging, er naar toe, en vond daar ook nog een schild dat nog in een redelijke staat was. Ik ging de grot verder onderzoeken maar vond verder niets. Ik nam het zwaard en het schild en de rugzak, de dolk stak ik in mijn laars. Even stond ik besluiteloos te kijken naar de openingen, welke van de vijf openingen moest ik in gaan? Ik besloot om de opening te nemen die recht voor de opening lag vanwaar ik de grot binnen gekomen was. Heel behoedzaam ging ik de opening in. Het bleek een natuurlijke gang te zijn die heel licht omhoog liep. Denkend aan de twee skeletten die in de grot lagen was ik extra voorzichtig geworden. Maar mijn voorzichtigheid hield niet al te veel in want ik moest wat te eten vinden anders hield ik het niet lang meer vol. Ik voelde mij niet al te best van de honger, ik liep dus snel door. Na een meter of

de MORGEESTER

50 - 60 gelopen te hebben kwam ik bij een splitsing. Nu kon ik rechtdoor of rechtsaf. De gang rechtdoor liep nog steeds wat omhoog, de gang naar rechts niet. Ik ging rechtdoor. De gang ging slingerend naar boven. Hoe lang ik in de gang liep wist ik niet, hij kwam weer bij een splitsing uit. Maar nu liep hij naar links of naar rechts en niet meer omhoog. Wat stond mij nu te doen? Ik wist niet meer wat noord, oost, zuid of west was. Dan maar naar links, deze gang was maar kort en liep dood, hij hield op bij een grote hoop stenen. Toen hoorde ik in de verte achter mij een aantal vreemde geluiden. Onmiddellijk doofde ik mijn fakkel en verborg mij achter de hoop stenen. Na een tijdje geluisterd te hebben, en niets meer hoorde kwam ik weer tevoorschijn en probeerde mijn fakkel weer aan te maken. Wat een meevaller, het lukte direct.

Behoedzamer liep ik de gang weer terug en kwam zonder problemen weer bij de splitsing, en ging, rechtdoor. Na een eind gelopen te hebben kwam de gang in een langgerekte grot waar ik water hoorde stromen. Ik luisterde of er nog andere geluiden te horen waren, maar dat was niet het geval. Dan maar op het geluid van het water af. Ik kwam bij een waterval die voor de opening in de grot naar beneden stortte. Vlakbij de waterval gekomen ontdekte ik dat aan de zijkant van de waterval een opening was. Ik wilde eerst wat drinken en hield mijn handen in het water, en dronk eerst een heel klein beetje. Het water smaakte heerlijk fris en deed mij goed. Ik werd bruto onderbroken door een knorrend geluid achter mij. Ik draaide mij om en voor mij stond een

de MORGEESTER

klein wild zwijntje, ik dacht maar aan een ding, eten. Na het gedood te hebben at ik het rouw op. Het was niet lekker maar het stilde wel mijn honger. Ik ging weer naar de waterval en keek er langsheen naar buiten. Er liep een pad naar beneden dat in een bos verdween. Eerst onderzocht ik de grot of daar nog wat te vinden was, er was niets.

Dan maar naar buiten. Op dat moment kwam er iets op mij af, ik draaide mij om en trok instinctief mijn zwaard, dat was maar goed ook want vanuit mijn ooghoek zag ik iets glimmends op mij afkomen. Ik kon nog net het voorwerp ontwijken en naar achteren springen. In een oogwenk had ik de situatie onder controle. Voor mij stond een wezen dat mij aan de skeletten deed denken die in de eerste grot lagen. Ik moest mij uit alle macht verdedigen, onze wapens kletterde onophoudelijk tegen elkaar, het wezen kon zeer goed met zijn wapen overweg en dwong mij tegen de wand van de grot.

WORDT VERVOLGD...

7: De ontdekking

door R v/d Sterren

Maar toch kreeg ik de kans om hem te overwinnen en doodde hem. Daarna ging ik naar buiten en volgde het pad naar het bos. Daar kwam ik zonder verdere problemen aan en ging het bos in. Nadat ik een heel eind het pad gevolgd had zag ik een stuk verder een open plek. Althans, dat leek zo, want ik zag daar veel licht; De zon scheen daar direct op de grond. Heel behoedzaam liep ik er op af terwijl ik mij tussen de bomen verborgen hield. Bij de open plek aangekomen bleef ik even verbijsterd staan kijken, want midden op de open plek stond een enorm standbeeld van een reuzendraak. Het beeld was geheel van goud en zat vol met edelstenen. De ogen waren enorme robijnen; zulke grote had ik nog nooit gezien. Voor het beeld stond een altaar, en daarvoor stond een wezen gehuld in een goudgeel gewaad. Verschillende wezens lagen op hun knieën op de grond. Ze waren allemaal in het groengrijs gekleed. In het midden van het voetstuk kon ik een groot rond gat zien, rondom het beeld stonden verschillende schalen met vruchten en andere etenswaar. De man in het goudgele gewaad draaide zich om. Daardoor kon ik zijn gezicht zien. Het leek van die afstand op een menselijk gezicht. Dat stelde mij een klein beetje gerust. Het waren in elk geval mensen.

Na geruime tijd stonden de mensen op en gingen

de MORGEESTER

in tegenovergestelde richting het bos in. Ook de man in het goudgele gewaad ging het bos in. Ik bleef nog een tijdje kijken, ging toen naar het beeld toe en bekeek het van naderbij. Het was inderdaad van goud. Terwijl ik stond te kijken nam ik wat van het eten dat erbij lag. Het fruit kende ik niet, maar het smaakte goed. Er stond ook nog een karaf met de een of andere wijn. Daar nam ik ook wat van. Nu voelde ik mij een stuk beter. Ik bekeek het gat in het voetstuk eens van naderbij en zag dat het beeld hol was. Er liep een trap naar boven. Ik keek naar boven en zag dat het daar licht was. Met mijn zwaard in de hand ging ik de trap op. Helemaal boven gekomen hoorde ik iemand praten, maar ik hoorde maar één stem, er kwam geen antwoord. Ik ging naar de doorgang en keek heel voorzichtig naar binnen. Daar zat een oude man. Ik schatte hem een jaar of 60 à 70. Hij zat aan een eenvoudige tafel. Hij was ook heel eenvoudig gekleed. Ik stapte naar binnen. De man keek verschrikt op, sprong van zijn stoel en ging naar de opening in het beeld, die volgens mij de bek van de draak moest zijn. Ik zei dat ik geen kwaad in de zin had en dat ik alleen maar een paar vragen had. De man bleef mij wantrouwend aankijken. Ik liet hem zien dat ik het goed bedoelde en stak mijn zwaard weg. De man vroeg wie ik was en wat ik hier deed. Ik zei dat ik Doland van Smitse heette en dat ik schipbreuk had geleden. Verder vertelde ik in het kort hoe ik op het eiland gekomen was en wat ik zoals beleefd had. De man keek naar mijn zwaard en zei dat dat het zwaard van zijn vriend was die in de grot gedood was. Hij-

zelf was ontsnapt, ontdekte vervolgens dit beeld en kwam te weten dat de bevolking van dit eiland het aanbad. Hij ging erin wonen, en wanneer het nu onweert spreekt hij tot de bewoners; maar zij kunnen hem niet verstaan. Daarom denken zij dat hij hun god is, die in het beeld is gaan wonen. Vandaar ook dat eten en drinken. " 's Avonds haal ik het naar binnen en eenmaal per week komen zij nieuw voedsel brengen." Ik vroeg hem wie die andere wezens waren.

"Die wezens dat zijn kakakieken. Het moet vroeger een soort krokodillen geweest zijn. Maar ze zijn door de een of andere tovenaars tot kakakieken omgetoverd om hem te helpen op dit eiland. Hij heeft ook dit beeld laten maken. Er zijn nog vele ruimtes in dit beeld waar ik nog nooit geweest ben; ik durf niet zo best."

Ik vroeg hem hoe lang hij al hier was

"Ach zo'n 40 lentes", zei hij.

Hij bood mij nog wat eten en drinken aan en gaf mij een wat vreemd gevormde staf.

"Met deze staf kun je in alle ruimtes komen van dit beeld, als je daar zin in mocht hebben."

Ik zei dat ik dat wel wilde.

WORDT VERVOLGD...

8: De verlossing

door R. v.d. Sterren

Terwijl ik nog wat at en dronk stelde ik hem nog een paar vragen, maar veel kwam ik niet meer te weten. Na het eten bekeek ik de staf eens goed.

Het was een gouden staf met op de kop een soort stempel in de vorm van een draak. Ik keek weer naar de man, maar hij zat doodstil in zijn stoel en staarde in het niets. Ik wilde hem nog wat vragen over de staf toen ik bemerkte dat ik daar geen antwoord meer op zou krijgen; want hij was dood...

Ik stond op en doorzocht het vertrek, maar kon niets vreemds vinden, of iets dat mij verder kon helpen.

Weer keek ik naar de staf en op dat moment schoot mij iets te binnen dat de prinses op het schip mij verteld had. Toen leek het niet belangrijk, maar nu leek het mij dat ik inderdaad op het goede spoor was. Of geschiedde alles slechts door toeval en geluk?

"Pas op voor het gouden beeld..." had zij mij namelijk gezegd. Was ik dan toch op het eiland van de prinses gespoeld of was ik heel ergens anders?

Na wat besluiteloos rondgekeken te hebben ging ik terug naar de trap. Er waren verscheidene plateaus die de trap in stukken deelden. Toen ik

de MORGEESTER

naar boven ging had ik er eigenlijk niet op getlet, maar ik kon geen deuren zien. Ik ging daarom maar naar beneden. Op het eerstvolgende plateau bleef ik staan en bekeek de wand. Eerst zag ik niets bijzonders, maar toen ik de wand wat beter onderzocht vond ik ongeveer 50 cm boven de vloer een kleine tekening van een draak.

Ik pakte de staf en concludeerde dat de twee afbeeldingen hetzelfde waren. Ik hield het stempel tegen de draak en op hetzelfde moment schoof een deel van de wand, ongeveer 1 meter hoog en 1 meter breed, opzij. Ik deed snel een stap opzij maar er gebeurde niets. Ik bukte om door de opening te kijken.

Voor mij was een ruimte zichtbaar van 4 bij 4 meter. Alle wanden waren met goud bekleed. Er stond een bureau met daarvoor een stoel met een hele hoge leuning. Verder stond er een kast en tegen de oostelijke wand stond een kleine tafel.

Er was geen levende ziel in de ruimte te bekenen. Ik kroop de ruimte binnen en liep voorzichtig naar het bureau. Toen ik vlak bij de stoel was sprong ik er direct voor, maar hij was leeg. Op het bureau lag niets, maar het had drie laden naast elkaar met daarop weer die draken-tekens. Ik drukte de staf tegen het teken op de linker lade en deze schoof als vanzelf open. In de lade lagen een perkamentrol en een gouden ganzeveer. Ik pakte de perkamentrol en hield deze in mijn hand. Ik wilde hem wel openrollen, maar deed het toch niet; als dit inderdaad het eiland van de prinses was dan zou dit wel eens de rol des doods kunnen zijn. Ik maakte op dezelfde manier ook de andere laden open.

In de laatste lade vond ik een kaart. Ik legde hem op het bureau en bestudeerde hem nauwkeurig. Ik zag dat het de kaart van dit eiland was; de open plek in het bos en de waterval stonden er op, en er waren ook 12 plaatsen aangegeven. Er liep een weg van noord naar zuid, maar er liep geen weg naar de open plek. Dat vond ik zeer vreemd, want ik was vanaf de waterval over een weg door het bos gekomen. Op de kaart stond ook niets aangegeven op de open plek. Ik vouwde de kaart weer op en stak hem bij mij. Nu liep ik naar de kast waarvan de deur op een kier stond. Even deed ik verschrikt een stap terug, maar er gebeurde niets. Behoedzaam liep ik verder en voorzichtig opende ik de kast helemaal. Maar mijn angst was voor niets want de kast was leeg.

Het viel mij op dat de ruimte goed verlicht was, ondanks dat er geen ramen in de muren waren en er geen fakkels of olielampen hingen. Maar ik maakte mij er niet echt druk om. Na de ruimte grondig onderzocht te hebben wilde ik haar weer door het gat in de muur verlaten, maar tot mijn schrik was de opening weer gesloten. Daar stond ik dan!

Ik werd nu woedend en begon de gehele ruimte te verbouwen. Toen ik de kast gesloopt had vond ik erachter een trap die naar beneden leidde. Ook het trapgat was verlicht zonder dat er een lamp te bekennen was. Nu begon ik mij toch af te vragen hoe dat kon. Maar daar kon ik kort of lang over nadenken. Ik kwam er toch niet uit. Dus ging ik maar naar beneden, dan deed ik tenminste nog iets. Ik had een meter of drie afgelegd toen de trap eindigde voor een muur van goud. Direct

de MORGEESTER

begon ik naar een tekening van de draak te zoeken maar ik vond er geen. Ik gaf een woeste trap tegen de muur en tot mijn verbazing schoof deze opzij. Ik keek een ruimte binnen van ongeveer 4 bij 4 meter. Daar stond een keurig opgemaakt bed, een kast, een tafel en een stoel. "Toch vreemd" dacht ik "er ligt nergens stof". Die man woonde hier al 40 lentes, was nog nooit in deze ruimte geweest en toch lag er nergens stof. Alles zag er puntgaaf uit.

Op de tafel stonden een kan en een grote schaal en er hing een handdoek over de leuning van de stoel. Ik liep naar de tafel en keek in de kan. Daar bleek water in te zitten, dat helemaal niet muf of vies rook. Ik liep naar de kast en maakte haar open. Daarin lagen linnengoed, lakens en handdoeken, maar verder niets bijzonders. In de wand, waar ik de trap vermoede die ik opgegaan was, zocht ik naar een deur, maar ik vond alleen een tekening van een draak.

Ik drukte de staf ertegen en ook hier schoof een deur open. Toen ik door de deur gegaan was schoof hij achter mij weer dicht. Ik stond weer in het trapgat en zag dat ik nu een verdieping lager was, Tegenover mij zag ik weer de tekening van de draak. Met de staf maakte ik de deur open. Nu kwam ik in een ruimte die volgens mij een zit-ruimte was. Er stonden 3 makkelijke stoelen met in het midden een kleine tafel en tegen de westelijke muur stond een lage kast. Op de kast stonden verschillende beeldjes en vazen. Ook deze ruimte was op dezelfde geheimzinnige manier verlicht. Ik liep naar de kast en onderzocht haar.

In een van de vakken lagen zes perkamentrollen, een stel boeken en kaarten en wat mooie voorwerpen die ik niet kende. Wat mij wel opviel was dat er één onder een glazen stolp zat: het was een ronde schijf met daarop een kleinere schijf, waarop twee pennetjes stonden. Ik schonk er verder geen aandacht aan en ging in een van de stoelen zitten met de perkamentrollen op mijn schoot. Twee ervan kon ik niet thuis brengen. Zij waren lichtgroen van kleur en met rode letters beschreven in een taal die ik niet kende.

En andere rol trok speciaal mijn aandacht. Daarop stond de naam TOELIKA van GRIC: de naam van de prinses! Verder stond erop dat het haar stamboom was. Ik rolde het perkament open en zag dat het inderdaad een stamboom was, maar er ontbrak een stuk. En dat was het stuk dat terugging naar zo'n 100 jaar geleden. Er bleek een stuk van 50 à 60 jaar weg te zijn, dus de stamboom moest minstens 150 oud zijn. De andere rol leek mij een brief, maar ik kon hem niet lezen. De derde rol was leeg, en de vierde rol was een tekening van de draak. Ik had nog steeds een rol bij mij. Ik rolde haar open en het bleek het ontbrekende stuk stamboom te zijn. Maar er stonden geheel andere namen op: Niet die van GRIC, maar TOELAKAN. Mijn nieuwsgierigheid was nu gewekt. Ik maakte de eerste groene rol open. Op hetzelfde moment klonk er een vreemde stem door de ruimte: "Gij hebt het gewaagd om mij te wekken. Zijt gij met goede of kwade bedoelingen gekomen? In het laatste geval zult gij zeker sterven, maar als ge met goede bedoelingen komt, luister dan naar wat ik zeg: Toelakan was de eerste koning van

de MORGEESTER

dit eiland, zo'n 100 jaar geleden is hij gedood door een tovenaars die GRIJO heette. Het heeft vele jaren geduurd voor ik de tovenaars LATALA GRIJO kon verdrijven van dit eiland, en mij kon wreken op GRIJO.

Ik moest 100 jaar wachten tot koning GRIJO de doos des doods openmaakte. De doos des doods staat in de staart van de draak. Lees nu de andere rol en ge weet wat ge te doen staat, als ge tenminste van goede zinne zijt."

De stem zweeg nu. Ik maakte de andere rol open en opnieuw hoorde ik de stem: "Neem de doos en gooi hem van de waterval." Dat was alles. Ik legde de rollen neer en liep naar de trap. Ik bleef verbaasd staan, want alle deuren in de draak stonden wijd open en een groene pijl wees de weg naar beneden.

Ik volgde de pijl en liep door verschillende ruimtes, tot ik in een kleine ruimte kwam met daarin een zwarte tafel met erop een rode doos. Opnieuw klonk de stem: "Maak de doos niet open; neem de doos gesloten mee en werp hem van de waterval. Maar pas op voor het kwaad. Want als ge niet van goede zinne zijt gij sterven."

Ik nam de dood en ging de draak uit. Toen ik buiten kwam stond er een hele horde krokodilmensen mij met pijlen en bogen op te wachten. Ze schoten niet. Ik liep het pad weer op naar de waterval en de horde kwam achter mij aan. Ik besefte dat als ik verkeerd gehandeld had, ik nu al dood geweest zou zijn. Dus ging ik verder tot ik bij de waterval kwam. De krokodilmensen bleven bij de rand van het bos staan en spanden

hun bogen. Ik keek vanuit mijn positie de omgeving eens rond en zag aan de andere kant van het beeld de mensen staan die ik bij het beeld gezien had.

Ik tilde de doos boven mijn hoofd en smet hem naar beneden. Toen hij in de waterval terecht kwam klapte hij met een enorme knul uiteen en een vreemd groen licht verspreidde zich. Het water siste en spatte alle kanten op.

Toen se knal weggestorven was en het licht gedoofd was stonden er op de plaats van de krokodilmensen normale mensen zonder bogen. In hun midden stond een man in een koninklijk gewaad en hij wenkte mij dat ik naar beneden moest komen. Toen ik naar beneden liep begonnen de mensen te juichen en te roepen "Leve de koning van Toelakan." Ik kon nog net in de verte op zee een schip zien dat in het vreemde groene licht uit de doos gehuld was.

Het zonk langzaam naar de bodem van de zee. De mensen zagen dit schouwspel ook en begonnen nog harder te juichen. Toen ik beneden was zonken alle mensen op hun knieën neer en de koning kustte mijn voeten en zei dat ik alles kon krijgen wat ik wilde. Ik zei dat ik alleen maar terug naar huis wilde. Hij beloofde dat dat zou geschieden. Maar ik moest wel blijven totdat het feest voorbij was. Zo bleef ik nog een geruime tijd op het eiland, maar nam toen toch afscheid van de bevolking en de koning. Alleen de staf nam ik mee als aandenken aan mij wonderbaarlijke avonturen op zoek naar het geheim uit het verleden.

EINDE

